

зайнятими товарами из Западной Европы, Австралии, Бразилии, Аргентины, нужны гигантские субсидии (десятки миллиардов долларов в год). В бюджете России на поддержку сельского хозяйства выделено около 800 млн. дол., что в 50 раз меньше. После отмены последних таможенных и тарифных барьеров производство сельскохозяйственной продукции России может прекратиться.

Не лучше ситуация и на рынке энергоресурсов. У нас уже сегодня бензин стоит столько же, сколько и в Америке, алюминий – дороже, чем в Европе, а газ для промышленности – дороже, чем в США. У отечественного бизнеса нет интереса вкладывать капитал в обрабатывающие отрасли России.

Таким образом, вопросов больше, чем ответов. Сложно сказать однозначно, к чему приведет вступление России во ВТО. Поэтому о будущем России остается только гадать.

Марута Д.
НТУ «ХПИ»

ДОСЛІДЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Інноваційний шлях розвитку країни – єдина можливість досягти зростання обсягів виробництва продукції, підвищення її конкурентоспроможності не шляхом збільшення витрат ресурсів, а шляхом активізації використання нових знань і сучасних комунікаційних технологій. Досвід розвинених країн світу підтверджує, що ключову роль у забезпеченні умов інноваційного розвитку, у формуванні національної системи відіграє держава, оскільки саме вона встановлює стратегічні цілі, забезпечує ресурсну підтримку, зокрема бюджетне фінансування, податкове стимулювання інвестиційно-інноваційної діяльності, кредитування тощо.

Економічне зростання України та її поступова інтеграція до європейських ринкових структур неможливі без розвитку високотехнологічних виробництв і всебічного реформування інноваційної сфери країни. Серед напрямків розвитку національної інвестиційно-інноваційної системи

України – забезпечення постійного підвищення конкурентоспроможності вітчизняних товаровиробників на основі технологічної модернізації національної економіки, прискорення рівня їх інноваційної активності, упровадження нових продуктів, послуг, технологій, методів організації та управління господарською діяльністю для забезпечення стабільного економічного зростання.

На нашу думку, доцільно дослідити особливості формування інноваційного розвитку Харківського регіону, який перебуває на одному з перших місць зі здійснення інновацій (після м. Києва). За багатовимірною інвестиційною класифікацією регіонів Харківська область є найпріоритетнішою з надходження прямих іноземних інвестицій. За статистичними даними, 2011 року в Харківському регіоні було зосереджено 18 % підприємств, що впроваджували інноваційну продукцію. Протягом року введено 877 нових технологічних проектів, освоєно виробництво 191 інноваційного виду продукції, з яких 62 – нові види техніки. Промисловці Харківщини брали активну участь в інноваційній діяльності країни 2011 року, кількість промислових підприємств області, що займалися інноваційною діяльністю, становила 8,7 % від їх загальноукраїнської кількості (2010 року – 11 %, 2009 року – 9,6 %).

Харківські виробники помітно впливають на стан сфери високотехнологічних виробництв нашої країни і спектр їх інноваційної діяльності. Слід визначити, що область перевищує загальнодержавний показник питомої ваги підприємств, які займалися інноваційною діяльністю, у загальній кількості промислових підприємств. Серед регіонів Східної України Харківська область за цим показником помітно випереджає такі промислово орієнтовані області, як Луганська (13,5 %), Донецька (10,6 %), Дніпропетровська (8,7 %). Обсяг фінансування інновацій 2011 р. становив 806,0 млн. грн. (проти 525,9 млн. грн. 2010 р.). При цьому власні кошти підприємств-новаторів не тільки продовжують домінувати у структурі фінансування інновацій, а й узагалі залишаються вирішальним чинником здійснення проектів (їх обсяг становив 745,9 млн. грн.).

Отже, Харківський регіон є перспективним, активно розширюється, випереджає за рівнем розвитку декілька основних регіонів України, має

всі шанси успішно формувати нові стратегії, винаходити інноваційні методи розв'язання сучасних проблем.

Матяш Н.
КрНУ ім. М. Остроградського

ПРОБЛЕМИ НАДАННЯ СТРАХОВИХ ПОСЛУГ НАСЕЛЕННЮ УКРАЇНИ

Останнім часом виникла потреба щодо надання захисту населенню й суб'єктам господарювання від можливих ризиків утрати життя, здоров'я, майна, заробітку чи доходу за умови виникнення загрозливих ситуацій. Зважаючи на те, що у світовій спільноті цивілізованість, гуманність та ефективність розвитку держави звикли оцінювати ще за рівнем забезпечення соціальних потреб, постає питання оцінки розвитку страхування в Україні.

Страхування в Україні – вид цивільно-правових відносин щодо захисту майнових інтересів громадян та юридичних осіб у разі виникнення страхових випадків, визначених страховим договором або чинним законодавством за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати громадянами та юридичними особами страхових платежів і доходів від розміщення коштів цих фондів. Тобто законодавство визначає лише юридичні й економічні передумови формування страхових відносин. Соціальний зміст страхування на макрорівні виявляється у процесі надання страхового захисту окремим громадянам, групам населення, суб'єктам господарювання. Так, за офіційними даними, кількість населення, що користується добровільним страхуванням в Україні, становить лише 10–12 %, а в європейських країнах цей показник досягає 60–70 %. Актуальною проблемою страхового ринку є відсутність довіри населення й суб'єктів господарювання до страхових компаній, невпевненість громадян у майбутньому, відчуття втрати соціальної перспективи, що призводить до того, що люди не мають можливості довгострокового планування життя, і не сприяє страхуванню від ризиків (довгостроковому, наприклад, страхуванню життя).